Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: OPMUNTRING

Citation: Bødtcher, Ludvig: ”OPMUNTRING”, i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid64015/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

OPMUNTRING
(Rom i October)

– Men, Hr. Kunstner, seer jeg ret?
Denne Fernis-Atmosphære,
Denne Pensel og Palet
Kan Du foretrække, Kjære!
Den meest solforgyldte, rene
Yndigste Octoberscene!
Og i Dag er Evans Fest;
Folkestimlen myldrer broget,
Hver sig kaarer til hans Præst;
Som til Indien gaaer atter Toget.
Skynd Dig, kom, før Dagen helder!
Himlen som Ultramarin
Blaaner over Sang og Vin;
– Hør den raske Klang af Bjelder!
Det er gamle Romas Qvinder,
Unge, skjønne Bacchantinder!
Gladbegeistrede af Vinen
Skinne deres Perletænder,
Mens de slaae de bløde Hænder
Knyttede mod Tamburinen!
Os det gamle Sagn fortæller,
Evan fik en dobbelt Fødsel;
Nu forstaaer jeg, hvad det melder,
Hvi Naturen var saa ødsel;

Første Gang han er at skue
I den tunge, modne Drue,
Anden Gang fra Grottens Kjelder
Stiger han til Dagens Lys,
Klar og kraftig da han qvelder,
Og beruser ved sit Kys. –

Hør, hvor Raseriet stiger!
Folket bruser som et Hav,
Evan svinger høit sin Stav,
Fulgt af Mænd fra alle Riger:
Tydskeren med Knebelsbarter
Og med Tørsten i sit Øje
Ligner Gudens Leoparder
Paa de vinbekrandste Høje;
Faun og Satyr, klædt paa Moden,
Springe i de Franskes Række,
Mens de lange Klæder dække
Halerne og Bukkefoden;
Selv fra Rusland hele Skarer
Efter Thyrsusstaven ile,
Ret som tæmmede Barbarer
Under Aag af Gudens Smile;
Og den alvorsfulde Britte
Rødmer ved sin kolde Særhed,
Tumler glad i Togets Midte,
Greben sødt af Gudens Nærhed: –
Men, som Formand i at elske
Hede Kys og kolde Vine,
Jubler foran høit den Velske
Med sin muntre Mandoline. – –

Til Borgheses Villa strømmer
Folket med bevinget Fjed;
Selv vor store, gamle Drømmer
Saae jeg smilende gaae med.
Speidende hans lyse Øie
Seer i Dandsens lette Stil
Spor af det antike Høje,
Glimt af Gratiernes Smil;
Sig de spredte Glimt forbinde
Og befrugte blidt hans Aand,
Og en attisk Dandserinde
Danner svævende hans Haand.
Snart i hele Verdens Rige
Dandser hun i Ungdomsglands,
Ak! men han, den Lykkelige,
Fik den første, bedste Dands! – –
Glæde styrker Aandens Vinger,
Ud, min Ven, fra Kunstens Buur!
Lauren, som din Musa svinger,
Voxer i den frt Natur!

AFTEN VED ARICCIA

Her, hvor Bjergets stærke Aand
Hæver Skovens gamle Stammer
Højt i Aftensolens Flammer
Kjærligt med en Faders Haand;
Her, hvor Korsets Træ er bygt,
Nøgent uden Grønt foroven,
Men i Fromheds Tanke smykt,
Som det grønneste i Skoven;
Under dette lyse Hang,
Hvorigjennem Alfer smile,
Vil vi høre Fuglens Sang,
Og see Solen gaae til Hvile. –

Dalen damper under vore Fødder,
Jorden sondrer hemmelig sin Kraft,
Leder skjult en særskilt Saft
Til Olivens og til Rankens Rødder;
Som en vælig Ganger, lagt i Baand,
Damper den, men gi'er dog efter,
At den ej de ædle Kræfter
Spilde skal paa egen Haand. –
Bonden færdes dybt i Dalen,
Pusler rastløs som en Dværg,
Sorgfri svinger højt sig Svalen
I de friske Aftenvinde
Med sin muntre Elskerinde
Over ham og Dal og Bjerg!